

Te lang vergat het Westen het feit dat wereldwijd miljoenen christenen om hun geloof worden vervolgd

Voor bisschop en jongere

Gebedsweek voor de Eenheid van de Christenen geeft tijd om samen te bidden en om uit te zoeken hoe we minder naast elkaar kunnen leven

- ▶ Het thema van de Gebedsweek voor de Eenheid van de Christenen werd uitgewerkt door meerdere Kerken in Jeruzalem
- ▶ Centraal staat het gemeenschapsleven van de eerste christenen

Jozefien VAN HUFFEL

Het is kerstdag, wanneer we de Belgische orthodoxe bisschop Athenagoras Peckstadt spreken. Kerstdag voor hem, maar voor katholieken is het feest al drie weken achter de rug. „Het is toch treurig dat christenen nog steeds niet samen Kerstmis kunnen vieren”, zegt hij. „We zijn verdeeld, terwijl we zoveel mogelijk gemeenschappelijk moeten getuigen. De versnippering verzwakt onze getuigenis in de wereld.”

De Internationale Gebedsweek voor de Eenheid van de Christenen wil een antwoord bieden op die versnippering. Dit jaar tekenen christenen van verscheidene strekkingen uit Jeruzalem voor de teksten, vertrekkend van Handelingen 2, 42: „Ze bleven trouw aan het onderricht van de apostelen, vormden met elkaar een gemeenschap, braken het brood en wijdden zich aan het gebed.”

Bisschop Peckstadt: „Willen we zichtbare eenheid, dan moeten kijken naar wat we gemeenschappelijk hebben. Vandaar is Jeruzalem, van waaruit de apostelen de boodschap verspreidden, zo belangrijk voor de oecumene.”

Jeruzalem is echter ook een plek waar de verdeeldheid onder christenen soms pijnlijk tot uiting komt. Zes verschillende kerkgemeenschappen beheren er de Heilig-Grafkerk, volgens de overlevering opgetrokken om de plek waar Christus stierf en begraven werd. Wanneer een groep de regels van het samenleven wil veranderen, leidt dat soms tot gevechten.

„Niet bepaald een christelijke getuigenis, terwijl die net op heilige plaatsen het sterkst moet klinken”, zegt Peckstadt. „Ik was

Processie in de Heilig-Grafkerk in Jeruzalem, symbool voor de oorsprong én de versnippering van het christendom. © Reporters

er als student, maar voel niet meteen de behoefte om terug te keren. Toch moeten we Jeruzalem koesteren als onze wortels.”

De gebedsweek, die bestaat sinds 1908, is een vaste waarde, al lijkt de oecumenische dialoog niet altijd even actueel. „Voor mij leeft de dialoog tussen christenen nog altijd, maar het risico bestaat dat hij verpletterd wordt door de interreligieuze dialoog met joden en moslims”, zegt Peckstadt. „Tekenen dat het vooruitgaat, zouden welkom zijn. Maar hoe realistisch is het die nu te verwachten?”

„God zelf geeft ons echter bij momenten iets waarmee we op eens vooruit kunnen”, vervolgt hij. „Ik denk aan het moment in 2008 toen onze oecumenische patriarch was uitgenodigd voor een viering in Oekraïne. De patriarch

van Moskou besliste ook te komen. Voor het eerst in acht jaar vierden ze samen en sindsdien zijn de verhoudingen beter.”

„Er is een initiatief nodig dat jongeren oecumenisch samenbrengt”

Peckstadt: „Ik stel ook al jaren de vraag waarom rooms-katholieken de terugkeer naar het gehuwde priesterschap zelfs niet als denkoefening overwegen. Dit jaar hadden we het met kerkleiders vaak over seksueel misbruik in de katholieke Kerk, over hoe dat ook ons, niet-katholieken, pijn doet. Het debat is alvast opnieuw opge-

start. Wat je als iets negatiefs erwaart, wordt een kans.”

Peckstadt vindt het in elk geval belangrijk dat leiders op hoog niveau elkaar geregeld ontmoeten. „Misschien zijn die ontmoetingen ook te formeel. Het kan ook losser allemaal. Waarom trekken ze niet samen naar een sneeuwdorp in de Alpen of Pyreneeën?”

Ook jonge gelovigen mogen elkaar vaker ontmoeten. „De Taizé-ontmoeting in Rotterdam bracht onlangs weer 30.000 jongeren samen. Dat is hoopvol”, zegt bisschop Peckstadt. „Op het vlak van jongeren moeten we als christelijke Kerken meer samenwerken. Waarom is er geen initiatief in België dat jongeren op een oecumenische manier samenbrengt?”

Versnippering kan kwetsen. Dat ondervond de orthodoxe

bisschop aan den lijve. „Ik ben voorzitter van een oecumenische vereniging voor monniken en monialen. Vorig jaar kwamen we samen in een klooster in Bulgarije. De uitwisseling was goed en we zouden samen de eucharistie vieren. Maar vlak voor het begin kwam er een bericht van de patriarch van Bulgarije. Er was geen toestemming om in het bijzijn van andere christenen de eucharistie te vieren.”

„Dat ervoer ik als ontzettend pijnlijk. We hebben toen samen ontbeten en vervolgens gewoon samen gebeden. Protestanten en katholieken kregen de tranen in de ogen, van onze pijn omdat wij belemmerd waren de liturgie te vieren. Ik ontvang nog steeds e-mails over dat moment. Het was iets ongelooflijks.”